

„Шта ти желиш, мој добри и поштени, Ивице? Па, ја желим поново полицију, то је мој услов! Ево, може, бићеш министар полиције...“ – да ли, данас у Србији, постоји било ко, елементарно политички писмен, ко верује да је на овакав начин договорен повратак Ивице Дачића на чело МУП-а?

Ко још верује да је, у Вучићевој латифундији, лидер СПС имао ту привилегију да бира и добије „најважније“ министарство, тзв. „ресор силе“? Да ли неко уопште има дилему зашто је за Вучићеву будућност привремено „сигурније“ решење Дачић, него неки „син Брут“ из сопствених редова?

Многи се чуде – како то да Братислав Гашић није остао министар полиције и зашто СНС, преко ноћи, „препушта“ најзначајније министарство својим конкурентима – социјалистима?

Док чекамо да време покаже шта се иза брда ваља и пратимо дешавања у суседној Црној Гори, једна ствар је сасвим извесна – Вучић је проценио да мора да препакуже, поврати и осигура апсолутну контролу над полицијом.

Ауторитарног лидера скупо је коштало експериментално искуство са др Небојшом Стефановићем, на челу полиције, иако је из те епизоде, неспорно, изашао као апсолутни победник. Дакле, поучен тиме, Вучић је морао у корену да сасече кумулацију даље политичке и економске моћи Братислава Гашића, коме срдечно тепа „Бата“. И, то пре него што, како народ каже, враг однесе шалу.

Познаваоци прилика, из редова напредњака, тврде да је Бата Гашић, по доласку из БИА у МУП пустио корење и дубоко загазио у Вучићев политички и економски забран. Прешао је ту, подразумевану, црвену линију, коју је главни шеф Оскар давних дана свим сарадницима нацртао. Зли језици кажу да је чак, у последње време, помислио да је стварно министар полиције, а што главни шеф никоме не прашта.

Како год било, то данас, свакако, није више онај „Бата Сантос“ из 2011. године, са блокираним рачунима и предстечајном катаклизмом, која му лебди над главом, као Дамоклов мач. Постао је озбиљан „напредни“ играч, који много зна, много сме и може, а што је најопасније – много има. Најгоре по њега, како упућени тврде, су контакти и симпатије које је, за време боравка у сектору безбедности, придобио од странаца. То је нешто што код Оскара, кажу људи, одмах „пали аларм“.

Након Стефановића и Гашића, првом човеку у држави и пасионираном љубитељу шаха, ништа друго није преостало него да направи себи својеврстан блицкриг и то тако што ће сопственој партији „преотети“ МУП.

Поставиће себе не чело полиције и то на једини могући начин – преко Ивице Дачића.

Зато Дачићев формални повратак у МУП неће ништа лековито и делотворно донети, ни полицијским службеницима, ни грађанима Србије, а ни њему самом.

Дачић је уморан од дневне политике, а посебно је уморан од Вучића и потребе да му перманентно демонстрира лојалност. С друге стране зна да му Вучић ништа не верује и да социјалисте доживљава као највеће лопове, веће чак и од лопова из сопствених редова, које је сам произвео.

Не враћа се у МУП онај стари распојасани „музичар“, из периода 2008 – 2012. године, напумпан „хелијумом“ из страних амбасада и закићен бакшишом од појединих тајкуна, из времена када је потписао „историјски“ споразум о „вансудском поравнању“ са Демократском странком.

Подсећања ради, у то време Дачић долази у МУП са оствареним резултатом коалиције око СПС од 7,50 одсто и 20 посланичких мандата (2008), а из МУП-а одлази са дуплираним резултатом од 14,51 одсто и 44 мандата (2012).

Чак и две године касније, када је Дачић обављао функцију премијера и приде, бар формално, био на челу полиције (2012-2014), његов СПС понавља перфектан резултат од 13,49 одсто и 44 мандата. Додуше, номинално и неповратно губи око 83.000 гласова, које себи у „џак“ тада прелива суштински, некрунисани, министар полиције – тадашњи координатор служби безбедности Александар Вучић.

Сада, деценију касније, „први пендрек Србије“, по други пут, биће човек који је, због сервилности и страха од Вучића, сопствену партију довео до гашења и утапања у СНС.

Своје образовање, политичке вештине и несвакидашњи политички прагматизам, свео је на апсолутну зависност од Вучића, који суверено одлучује о његовој политичкој судбини.

Крајем прошле године изборни резултат СПС-а био је 6,73 одсто и освојених 18 посланичких мандата, што је око 63.000 гласова номинално мање него 2008. године, односно око 235.000 мање гласова него 2014. године, када је Дачић отишао из МУП-а.

Шта нам све ово говори?

Па, да тренутак у коме је Вучић одучио да рукоположи Ивицу Дачића у МУП уопште није случајан, јер СПС само формално, још увек, вегетира као „самосталан“ политички субјект.

Као министар полиције, Ивица Дачић ће бити Вучићев „политички позорник“, лишен сваке ефективне моћи за доношење било каквих кадровских одлука у свом ресору. Пристајањем на то, лидер социјалиста, се мири са чињеницом да ће му Вучић, у сваком случају, запечатити политичку судбину.

Нажалост, све је ово била једна уобичајена Вучићева партија шаха шаха, након које следе још црњи дани за српску полицију.

(Нова.рс)